

Arrest

nr. 111 645 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN loco advocaat F. MANZO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het uiten van blote beweringen en gekunstelde post-factum verklaringen om de door hem afgelegde ongeloofwaardige verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen en het minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing. De grafiek betreffende de evolutie van de RPP en RPP-N gevoegd bij het verzoekschrift, vermag geen afbreuk te doen aan het gebrek aan kennis aangaande de RPP in hoofde van verzoeker, die actief leden zou hebben geworven voor de RPP. Tevens toont verzoeker niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat verzoekers royalistische sympathieën hem niet tot een doelwit van de Maobadi maakt, niet correct zou zijn.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Nepal geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de

vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 september 2013, betoogt verzoekende partij dat zij geen leider was van de partij en er een verwarring is geweest tussen de verschillende partijen die zij heeft genoemd. Zij stelt helemaal niet voorbereid geweest te zijn op het gehoor en wijst er op dat zij zeer verward was. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een getuigenis neer en een kopie van een lidkaart van de getuige.

Verzoekende partij was, zo stelt de Raad vast, klaarblijkelijk niet alleen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, maar ook nadien in de war omtrent de verschillende partijen die tijdens dat gehoor werden genoemd. Immers, waar zij zowel tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingen-zaken als nadien tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voortdurend en uitdrukkelijk verklaarde dat ze in Nepal sinds 2010 actief lid was van RPP en er om die reden problemen kende, stelt ze in haar verzoekschrift dat ze in 2010 lid werd van de partij van Kamal Thapa. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat laatstgenoemde in 2006 de partij RPP-N oprichtte als een afsplitsing van RPP en nadien nooit nog terugkeerde naar de RPP. Dit impliceert dus dat verzoekende partij volgens haar verzoekschrift in Nepal lid was van RPP-N. In de ter terechtzitting neergelegde getuigenis wordt dan weer gesproken over het engagement van verzoekende partij voor RPP en de problemen die ze hierdoor zou hebben gekend. Van iemand die verklaart lange tijd actief lid te zijn geweest van een politieke partij -verzoekende partij zou actief leden hebben geworven voor een partij en er vergaderingen voor hebben georganiseerd- en omwille van dat lidmaatschap van en engagement voor die partij vervolging te vrezen, kan en mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij eenduidig kan aangeven tot welke partij hij dan wel precies zou hebben behoord. De vraag of verzoekende partij in Nepal actief lid was van de RPP dan wel van de RPP-N, klemmt des te meer nu zij op het Commissariaat-generaal meermaals en herhaaldelijk verklaarde dat ze (enkel) lid was van RPP - tot tweemaal toe vroeg de commissaris-generaal haar uitdrukkelijk of ze lid was van RPP dan wel van RPP-N, waarop ze steeds antwoordde dat ze enkel lid was van RPP (gehoorverslag CGVS 5 juni 2013, p. 7 en 9)-, maar zij er tegelijkertijd documenten van RPP-N neerlegde, met name een lidkaart van RPP-N, uitgereikt in Kathmandu op 4 november 2011 en vervallen op 3 november 2011, een kopie van een vertaling van die lidkaart, en een aanbevelingsbrief van de RPP-N d.d. 4 november 2011, waarin wordt vermeld dat verzoekende partij zich op 8 mei 2010 aansloot bij RPP-N. Aan het beweerd politieke profiel van verzoekende partij en derhalve aan de problemen die ze hierdoor zou hebben gekend, kan bijgevolg niet het minste geloof worden gehecht. Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Nepal actueel geen enkele vervolging is, op welk niveau dan ook, van (ex-)royalisten. Verzoekende partij toont niet aan dat deze informatie onjuist of niet langer actueel is.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op het sterk gesolliciteerde karakter ervan, kan aan de ter terechtzitting neergelegde getuigenis, net als aan de beweerd lidkaart van de getuige van de Maobadi, welke bovendien een gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren kopie betreft en in een voor de Raad onleesbare taal is opgesteld, geen bewijswaarde worden gehecht.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS